

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jolanta Frańczak

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania [...] Szpitala Specjalistycznego

[...]

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w [...]

z udziałem zainteresowanych: [...]

o ustalenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 lipca 2017 r.,

zażalenia [...] Szpitala Specjalistycznego [...] na postanowienie Sądu Apelacyjnego

w [...]

z dnia 28 września 2016 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z 18 maja 2016 r., oddalił apelację [...] Szpitala Specjalistycznego [...] od wyroku Sądu Okręgowego w [...] z 3 września 2014 r. Przedmiotem postępowania była wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne pracowników.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł płatnik składek – Podhalański Szpital Specjalistyczny [...], oznaczając ogólną wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 69.421 zł, a oprócz tego określając wartość przedmiotu

zaskarżenia w stosunku do każdego z zainteresowanych pracowników, z czego tylko w stosunku do zainteresowanych P. W. i P. W. wartość ta przekroczyła kwotę 10.000 zł. W stosunku do pozostałych pracowników była ona mniejsza niż 10.000 zł.

Sąd Apelacyjny w [...], postanowieniem z 28 września 2016 r., odrzucił skargę kasacyjną „w stosunku do wszystkich osób fizycznych zainteresowanych w rozpoznawanej sprawie poza P. W. i P. W”.

Powołując się na treść uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 12 czerwca 2014 r., II UZP 1/14 (OSP 2015 nr 7-8, poz. 65), Sąd Apelacyjny stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie wartość przedmiotu zaskarżenia powinna być wyliczona osobno w stosunku do każdego z zainteresowanych pracowników. Wartość tę stanowi różnica w wysokości składek za każdego pracownika, przypadająca do zapłaty na rzecz organu rentowego w wyniku wydania zaskarżonych decyzji. Jedynie wobec dwóch zainteresowanych pracowników płatnika składek, wyliczona w opisany sposób wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi powyżej 10.000 zł.

Sąd Apelacyjny zaznaczył również, że rozpoznawana sprawa nie należy do kategorii, o której mowa w art. 398² § 1 k.p.c. zdanie pierwsze, czyli nie jest sprawą o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, co w konsekwencji warunkuje dopuszczalność skargi kasacyjnej od wartości przedmiotu zaskarżenia w wysokości co najmniej 10.000 zł.

Płatnik składek wniósł zażalenie na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z 28 września 2016 r., zaskarżając orzeczenie to w całości. Podnosząc zarzut naruszenia art. 398² § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie postanowienia.

Pełnomocnik płatnika składek wywodzi, że przedmiotem rozpoznawanej sprawy jest objęcie zainteresowanych obowiązkiem ubezpieczenia społecznego przez P. Szpital Specjalistyczny [...] z tytułu zawartych przez nich umów zlecenia z A. Spółką z o.o. oraz K. T. prowadzącym działalność jako NZOZ T. Ustalenie podstawy wymiaru składek jest wyłącznie kwestią wtórną i rachunkową, wymagającą uprzedniego stwierdzenia, czy zainteresowani powinni być objęci obowiązkiem ubezpieczenia społecznego u płatnika składek – będącego ich pracodawcą – z tytułu umów zlecenia zawartych z osobami trzecimi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne, a zarzuty w nim podniesione nie uwzględniają jednolitej i utrwalonej wykładni prawa przedstawionej w wielu orzeczeniach Sądu Najwyższego.

Zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych, a w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych – niższa niż dziesięć tysięcy złotych. Jednakże w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach o przyznanie i wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego. Oznacza to, że poza wyżej wymienionymi kategoriami spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych (o przyznanie i wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego), w każdej innej sprawie o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia.

Wbrew odmiennemu twierdzeniu wnoszącego zażalenie, Sąd Apelacyjny, odrzucając skargę kasacyjną jako niedopuszczalną ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia niższą niż dziesięć tysięcy złotych, prawidłowo zakwalifikował przedmiotowe postępowanie jako sprawę o prawo majątkowe – ustalenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, w której o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje dolna granica wartości przedmiotu zaskarżenia w wysokości dziesięciu tysięcy złotych.

Sąd Najwyższy przyjmuje, że osoba wykonująca pracę na rzecz swojego pracodawcy na podstawie umów cywilnych zawartych z pracodawcą albo z osobą trzecią, z którą także łączy pracodawcę umowa, podlega obowiązkowo ubezpieczeniu społecznemu jako pracownik (art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, tekst jednolity: Dz.U. z 2016 r., poz. 963 ze zm.) a płatnikiem składek z tytułu tego ubezpieczenia jest jej pracodawca. Na tym kwestia podlegania przez nią ubezpieczeniom społecznym się wyczerpuje. W związku tym sprawa o opłacenie przez pracodawcę składki w wysokości wynikającej z przychodu uzyskanego przez pracownika na podstawie

umowy o pracę i umowy zlecenia (lub innej umowy o świadczenie usług) wykonywanej na rzecz tego pracodawcy dotyczy jedynie wysokości składki a nie objęcia obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, gdyż przedmiotem postępowania w takiej sprawie jest jedynie ustalenie właściwej kwoty podstawy wymiaru składki i wysokości składki, a nie samo podleganie ubezpieczeniom społecznym. Jest to zatem sprawa o prawa majątkowe, w której o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia nie niższa niż dziesięć tysięcy złotych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2017 r., I UZ 55/16, LEX nr 2216194; z 29 listopada 2016 r., II UZ 49/16, LEX nr 2202501 i powołane tam orzeczenia).

Skoro w rozpoznawanej sprawie przedmiot sporu wynikał z przyjętej w art. 8 ust. 2a ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych konstrukcji uznania osoby wykonującej pracę na podstawie umowy cywilnoprawnej na rzecz własnego pracodawcy za jego pracownika i dotyczył ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne, to o dopuszczalności skargi kasacyjnej decydowała wartość przedmiotu zaskarżenia nie niższa niż dziesięć tysięcy złotych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 kwietnia 2016 r., II UZ 63/16, LEX nr 2046363 i powołane w nim orzeczenia).

Mając na uwadze przedstawione argumenty, Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁴ k.p.c. orzekł jak w sentencji.